

Anna-Liisa Soininen

HATTARAHUVILA

HATTARAHUVILA

HATTARAHUVILA

Anna-Liisa Soininen

Anna-Liisa Soininen 2018
Kustantaja Bod Books of Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja Bod Books of Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-80-0575-9

1900-LUKU

Urmas, Berit ja Ewa

Keskiviikkona 15.5.1929 kevätpäivän jo hämartyessä iltaa kohden virolainen liikemies Urmas Kukk laskeutui autostaan pihatielle. Hän oikoi ajon aikana kangistuneita jäseniään jäädén ihailemaan edessään kohoavaa huvilaa, joka oli rakennettu alun perin 1800-luvulla Viipurin alapuolelle Suomenlahden rannalle ja siirretty parikymmentä vuotta myöhemmin vesitse Kaarinaan. Vähän kauempana lainehti Kuusistonsalmi, jonka pintaan taivas heijastui hopeanharmaana.

Osmanvilla; salainen puutarhamme, Urmas huohti hiljaa mielessään äkillisen onnen tunteen vallassa. Hän oli vuokrannut kiinteistön venäläiseltä emigranttipariskunnalta. Molemmat puoliset olivat korkean iän haurastuttamia moninaisine vaivoineen ja heidän oli muutettava palvelujen lähelle Turkuun.

Urmas kiersi Fordin matkustajanpuoleiselle ovelle ja auttoi kolme päivää sitten vihityn vaimonsa autosta alas.

– Mitä pidätte uudesta kodistanne, rouva Roth? hän kysyi saksaksi. Urmasta ei yhtään haitannut, että nuorikko piti avio-
liitossa oman sukunimensä. Sehän oli mitä luontevin valinta heidän molempien kannalta.

Berit Roth hymähti. – Kuin Prinsessa Ruususen satulinna, hän totesi tahdikkaasti, vaikka talo oli hänen makuunsa aivan liian koristeltu ja rönsyilevä, kuin pilvenhattara, hän ajatteli nuivasti verratessaan rakennusta synnyinkotiinsa: jyhkeään nelikerroksiseen kartanoon, jonka peri hänen vanhin veljensä isän kuoltua. Tyttärenä ja kuopuksena hän ei ollut saanut perintöä pennin hyrrää. Hän ei tiennyt missä nyt olisi, jos ei olisi tavannut Urmasta vuosi sitten.

– Siksi Osmanvillan sinulle valitsinkin, rakkaani. Sinä olet tämän satulinnan täysivaltainen kuningatar, Urmas julisti suu leveässä virneessä.

Berit värähti vilusta ja hieroi olkavarsiaan kylmän toukokuisen tuulenpuuskan puhaltaessa ohuen takin läpi. Ajatuksissa pyyhkäisi epämukava tuntemus, jota hän ei osannut määritellä. Hänenhän pitäisi olla onnellinen, mutta nyt hän ei voinut mitään sille, että Urmaksen toimet kismittivät miehen tehdessä häntä koskevia päätöksiä lupaa kysymättä. Kuten tämän kivikautisen kylän valintakin, jonne hänet oli puoliväkisin rahdattu aivan kuin hän olisi puolustuskyvytön vasikka. Jos hän olisi aavistanut ajautuvansa tuhansien kilometrien päähän sivistyksestä, hän ei olisi ikipäivinä suostunut Urmaksen vaimoksi.

Berit sulki silmänsä ja rauhoitteli itseään: se on uupumus, joka on nostanut kielteiset tunteet pintaan. Reissaaminen oli ollut henkisesti ja fyysisesti rasittavaa. He olivat ajaneet Kielistä Tanskan kautta Ruotsiin, jossa matka oli jatkunut Pohjanlahden rannikkoa myötäillen pohjoiseen. He olivat ylittäneet rajan Suomen puolelle hänen torkkuessaan kovalla autonpenkillä. Kapea soratie Turkuun oli ollut mutkitteleva ja kuoppainen, ja hän oli tullut entistä huonovointisemmaksi. Taimi, joka kasvoi hänen kohdussaan lisäsi vain paha oloa. Nyt hän ei halunnut muuta kuin päästä omaan sänkyynsä, joka oli kaukana Itämeren tuolla puolen.

Mies sieppasi Beritin syleilyynsä. – Voi, rakkaani, sinähän palelet. Mennään sisälle.

He nousivat ylös kuistille käsi kädessä. Avattuaan ulkooven lukon Urmas nosti nuorikkonsa käsivarsilleen. Beritin pahoinvointi häveni hetkeksi ja hän kikatti pikkutytön äänellä.

Sisätiloissa tuoksui ummehtuneelta ja siellä oli viileää, lämpöä korkeintaan kymmenen astetta. Urmas kantoi Beritin salin muhkealle sohvalle, otti selkänojalta villahuovan ja kietoi sen naisen hennoille olkapäille.

– Laitan tulen uuniin, jotta voit lämmitellä sen ääressä.

Berit paneutui sohvalle pitkäkseen. – Eihän se haittaa, jos lepään tässä hetken.

Urmasta se ei haitannut mitenkään. Hän oli perillä raskautena olevan naisen turvonneista nilkoista ja alati vaihtelevista mielialoista, sillä olihan hänen virallinen vaimonsa synnyttänyt kolme poikaa nopeassa tahdissa ensimmäisten yhdentoista aviovuoden sisällä.

Kuultuaan seitsemäntoistavuotiaan tyttöystävänsä raskaudesta Urmas oli ryhtynyt oitis suunnittelemaan yhteistä tulevaisuutta. Ensimmäiseksi hän etsi heille tämän asunnon, joka oli sopivan merimatkan takana Eestistä ja Saksasta. Kosittuaan Urmas talutti Beritin vihille maistraattiin väärennettyjen henkilöpapereiden turvin. Urmaksen liikekumppani Saksassa muokkasi henkilöllisyyttä huomaamattomasti pimeällä rahalla.

Urmas ei pitänyt kaksinnaimista rikoksena, pääasia oli, että kaikki olivat tyytyväisiä. Niin kauan kun asianosaiset eivät älynneet ottaa selvää todellisesta roolistaan näytelmässä, häntä ei voitu panna syytteeseen. Berit uskoi hänen eronneen ja Silvia taas ei osannut epäillä hämää miehensä puuhissa. Vuosien varrella vaimo oli sopeutunut Urmaksen viikkoja kestäviin liikematkoihin, eikä ollut pitkiin aikoihin kysellyt niiden perään. Eesti, jossa Urmas oli syntynyt, ja jossa hänen perheensä asui, oli jo kauan sitten jäänyt kakkoseksi Saksalle, joka oli vanhojen tavaroiden myyntisektorilla parasta kierrätysseutua. Muutama vuosi sitten hän oli siirtänyt pääliikkeensä Lyypekkiin, josta hän oli ostanut myös huoneiston. Siellä Berit oli asunut edellisesästä saakka.

Urmas haki yläkerrasta täkin ja kasan tyynyjä, jotka hän oli hankkinut Turusta. Saksasta hän oli tuonut sähkösilitysraudan, pölynimurin, radion ja modernin puhelimen sekä muuta hyvään elämiseen tarvittavaa ja kotoista mukavuutta lisäävää, jotta Berit tuntisi tulleen omaan kotiin eikä vain hätäisesti kyhättyyyn lemmenpesään, mikä se tosiasiasa Urmakselle oli.

– Yritä nukkua, kultaseni, mies kehotti kääriessään Beritiä peiton alle. – Valmistan meille sillä välin pientä iltapalaa, hän lisäsi silittäen hellästi Beritin tummaa tukkaa.

Beritin uniset sanat hukkuivat pitkään haukotukseen.

Urmas kävi jokaisen huoneen läpi varmistaakseen, että ne olivat samassa kunnossa kuin viimeksi hänen ollessaan paikalla. Hän oli tyytyväinen vuokrasopimukseen sisältyneistä huonekaluista ja muusta irtaimistosta, joille ei löytynyt tilaa omistajan uudessa kodissa Turussa. Osa kalusteista oli venäläistä antiikkia. Erityisesti häntä kiehtoi salin purppuranpunainen plyysikalusto, sillä vanhojen tavaroiden kauppiaina hän oli hyvin perillä sen arvosta. Urmas odotti, että vuokranantaja myisi hänelle huvilan ja osan irtaimistoa sitten, kun hän on saanut perustettua liikkeensä Turkuun. Liiketoiminnan laajentaminen Suomeen oli ollut haaveissa jo kauan. Turusta käsin hän haistelisi ensin alueellisia tuulia ja virittäisi juohevasti verkkojaan taloudellisesti elinvoimaisella paikkakunnalla missä ilmansuunnassa tahansa. Ensin hän etsisi myymälätilan Turusta, ja jos siellä ei tärppää, hän hakisi sitä muista isoista kaupungeista.

Sytyttyään koivuhalot salin kakluunissa Urmas nouti matkatavarat autosta. Ruuat hän vei keittiöön, jonka toista päätyä hallitsi paikalleen muurattu hellauuniyhdistelmä. Ajan patinoiman pesupöydän kupeessa oli upouusi kaasuliesi Magic Chef, joka vaikutti tipahtaneen siihen toiselta aikakaudelta. Ja niin se tavallaan olikin, sillä Urmas oli tilannut sen Yhdysvalloista. Hän ei voinut kuvitella Beritiä kokkaamassa nokisen puuhellan ääressä.

Urmas nosti ostokset työpöydälle ja kaivoi kaapista leipäveitsen. Lammas, hän moitti itseään leikatessaan miehekkäitä siivuja limpusta; Berit oli pehmentänyt hänen aivonsa. Hän oli ollut naimisissa kaksikymmentä vuotta, mutta hänellä ei ollut edelleenkaan asiaa oman kotinsa keittiöön, jota hallitsi tilan emäntä ja tämän kyvykkäät apulaiset.

Voidellessa hopeisella veitsellä leipäviipaleita Urmaksen mietteet takautuivat hetkeen, kun hän tapasi Silvian Tallinnassa setänsä osto- ja myyntiliikkeessä, missä hän oli ollut siihen aikaan kauppa-apulaisena. Muodokkaan naisen astuessa sisään hän oli rakastunut tähän päätä pahkaa.

Silvia Lehmann oli tuonut myytäväksi kaksi tusinaa hopeisia aterimia. – Jos saat näistä riittävän hyvän hinnan, pestaan sinut välittäjäkseni. Minulla on runsaasti tavaraa, josta haluan eroon, Silvia oli sanonut.

Urmas oli ottanut intoa puhkuen aterimet miettimättä saisi-ko niitä koskaan käsistään. Hänellä kävi kuitenkin tuuri sedän onnistuttua myymään ne tutulle venäläiselle pohatalle niin korkeaan hintaan, että Silvia kutsui Urmaksen tilalleen hinnoittelemaan irtaimistoa, josta hän halusi luopua. Paikan päällä ilmeni, että Silvia oli kolmekymppinen leski, joka oli perinyt kuolleen aviomiehensä koko omaisuuden. Urmas oli viitisen vuotta Silviaa nuorempi, mutta ikäero ei estänyt suhteen kehittymistä. Molemmipuolinen vetovoima oli viekoitellut heidät sänkyyn heti ensimmäisenä iltana.

Kotiin lähtiessään Urmas oli mittailut Silvian keräämää tavarakuormaa, joka hänen olisi siirrettävä Tallinnaan ja siunailut mielessään, mistä hän löytäisi tavaroille tarpeeksi suuren varaston.

Urmas oli ehdottanut, että Silvia voisi huutokaupata irtaimistoa kotona ja luvannut toimittaa jäljelle jääneen irtaimen Tallinnaan myytäväksi. Silvialle se ei sopinut; kyläläiset eivät saaneet tietää hänen kaupittelevan miehensä omaisuutta. Viisikymppinen puoliso oli ollut varsin pidetty seuramies, joka oli alkoholisoitunut viimeisinä elinvuosinaan. Mies oli pettynyt Silviaan, jonka hän oli nainut saadakseen perillisen kotitalalleen, mutta toiveen jäätyä toteutumatta hän oli hukuttanut surunsa viinaan unohtaakseen olevansa naimisissa mahon hiehon kanssa. Rahat kuluivat rankkaan juhlimiseen ja uhka-peleihin, eikä sitä riittänyt tilan ylläpitoon. Silvian tarkoituksena oli pelastaa kaikki, mikä pelastettavissa oli.

Urmas rikkoi paistinpannulle neljä kananmunaa ja lisäsi joukkoon pieneksi paloitetua olutmakkaraa, josta Berit piti erityisesti. Sitä oli ollut myytävänä Turun kauppahallissa, jonne he olivat ehtineet viime tipassa. Makkara tirisi ja valkuaiset räiskähtelivät Urmaksen naureskellessa, miten Silvia oli pitänyt häntä varakkaana liikemiehenä ja vanhojen tavaroiden

kauppaa Urmaksen omana. Hänestä olikin tullut sen omistaja selkävaiivaisen sedän lahjoittaessa liikkeensä Urmakselle.

Urmas kattoi vaatimattoman iltapalan ruokailuhuoneeseen. Beritiä piristääkseen hän katkaisi kuistin vierustalta nupuillaan olevan mangolianoksen, jonka asetti Arabian lysterimarmoroituun kukkavaasiin.

Seuraavat päivät vastanaineet viihtyivät tiiviisti makuuhuoneessa siihen aamuun asti, kun Urmaksen oli ajettava Helsingin satamaan hakemaan sisartaan, joka oli tulossa Virosta raskaana olevan Beritin avuksi. Urmaksen ja Ewan välit olivat läheiset, vaikka heillä oli ikäeroa yksitoista vuotta ja eri isä. Urmaksen isä oli Viron saksalaisia, joka kuoli pojan ollessa kymmenvuotias, ja Ewan isä suomalainen kulkukauppias, joka katosi hämäräperäisesti heidän asuessaan Viipurissa. Ewa oli silloin ollut vasta kuuden. Ewa ja Urmas puhuivat äidinkieltänsä rinnalla suomea, saksaa sekä hieman venäjää. Kielitaito olikin yksi niistä monista avuista, miksi Urmas oli pyytännyt pikkusiskoaan Osmanvillaan. Urmas arvosti Ewan osaamista myös sairaanhoitajana. Sisar työskenteli pitkään Tarton sairaalassa, mutta joutui eroamaan toimestaan nilkan ruhjouduttua ratsastusonnettomuudessa. Ewa oli lomittanut Tallinnan vanhojen tavaroiden liikkeessä sen vakituista myyjää ja auttanut markkinoinnissa aluksi piirtämällä ja myöhemmin valokuvaamalla myyntiin tulleita esineitä myyntialbumiin. Ewa oli lupautunut hoitamaan myymälää Suomessa, jos Urmaksen laajennushankkeet toteutuvat.

Ennen satamaan lähtöä Urmas viekoitteli leikkivaimoaan mukaan Helsinkiin, mutta Berit pyöritti ruskeita kauriinsilmäänsä ja tiuskaisi: – Älä kuvittele, että kökötän automobiilissasi koko päivän. Minä en astu siihen rakkineeseen ainakaan sataan vuoteen.

Urmas otti Ewan vastaan lämpimin halauksin. – Kiitos, että tulit, hän uhkui huojentuneena. Sisaren tuki oli todella tarpeen huolimatta riskistä, että käynnissä oleva salasuhte paljastuu Silvialle tai Beritille, vaikka pikkusisko olikin hienotunteisuuden

perikuva. Hän ei toittaisi Beritille tämän avioliiton todellisesta luonteesta eikä juoruaisi Silvialle Urmaksen rakastajattaresta. Silvia oli suhtautunut kälyynsä alusta asti viileästi, mikä saattoi johtua heidän ikäerostaan ja osin myös Silvian taipumuksesta arvostaa yksinomaan omaa sukuaan. Hänen arvoasteikossaan Urmaksen perhe kuului sivistymättömään rahvaaseen. Aviopuolison rahat kuitenkin kelpasivat aatelissyntyiselle rouvalle. Komeiden kulussien ylläpito maksoi.

Toisin kuin Berit, Ewa Maria Leino ihastui oitis Osmanvillan huvilaan. Hän olisi halunnut asettua asumaan päärakennukseen, sillä joku yläkerran vapaista makuuhuoneista olisi käynyt hänellekin. Urmaksen mielestä Ewan oli kuitenkin järkevintä majoittua kahden huoneen ja keittiön vierastaloon, joka sijaitsi rannassa Terijoen rehevien salavien suojassa.

– Omassa tuvassa oma lupa, Urmaksen perusteli päätöstään.

Seuraavalla viikolla liiketoimet pakottivat Urmaksen palamaan sorvin ääreen. Hän hyvästeli vanhan autonsa Fordin ja sisarensa Helsingissä, josta hän matkusti rahtilaivalla Saksaan. Lyypekissä hän ostaisi itselleen uuden kulkupelin – Mercedes-Benzin – joka oli menestyvän miehen keulakuva.

Asunnotaan Urmaksen soitti Beritille, muttei päässyt tervehdystä pidemmälle tämän uutisoidessa keskenmenosta, jonka oli saanut heti Urmaksen lähdettyä. Beritillä itsellään ei ollut hätää, mutta lapsen menetystä kurjempaa oli se, että hän ikävöi miestä niin kovasti, ettei ollut saanut nukuttua vähääkään.

– Tulen sinne kesäkuun alussa, Urmaksen lupasi. – Kyllä sinä vajaat pari viikkoa kestät.

Ewa lohdutti Beritiä minkä kykeni maanitellen tätä taloustoihin, mutta Berit ei jaksanut innostua mistään. Hän makasi vuoteessa puoleenpäivään ja jalkeille noustuaan kiukutteli milloin mistäkin syystä. Ewa oli luvannut veljelleen opettaa Beritiä hoitamaan kotia ja ajamaan autoa. Tiskaamisen nuori rouva vielä suvaitsi, mutta kieltäytyi jyrkästi istumasta Fordin ratin taakse. – Minähän kammoan autoja ja vielä enemmän niillä ajamista.

Ewa kummeksui veljensä ihastumista epäkypsään tyttöön, joka voisi ikänsä puolesta olla tämän tytär. Ehkä veli yhdisti kieroutuneella tavalla Beritissä rakastajattaren ja tyttären, jota Silvia ei ollut hänelle synnyttänyt.

Velimiehen kaksinaamaista peliä seuratessaan Ewa oli onnellinen itsenäisyydestään. Hän ei kelpuuta vierelleen miestä, joka avioituttuaan etsi salaista viihdykettä. Näitä tyyppejä hän oli kohdannut tavan takaa sairaanhoitajana ollessaan.

Eihän yksi ja sama nainen miehelle riitä iäksi, Urmas oli vit-saillut Ewan kysyessä, miksi tämä oli aloittanut suhteen Beritin kanssa, ja jopa mukamas nainut tämän. Miksei veli ollut pitänyt tyttöä vain yhtenä heiloistaan, jotka vaihtuivat solkenaan ja nuortuivat. Ewa ei uskonut Silvian olevan yhtä tietämätön aviomiehen harharetkistä kuin Urmas oletti. Silvian antama kuva saattoi olla peiteltyä, jos hänelläkin oli aateline rakastaja jokaiselle sormelleen.

Voidakseen viettää koko kesän Beritin kanssa Urmas pestasi yhden myyjistään hoitamaan Saksan myymälää. Sivuliikkeen perustaminen Suomeen oli hänen suunnitelmissaan etusijalla.

Ewa toivotti veljensä avosylin tervetulleeksi kotiin. Hän oli tuskastunut olemaan äksyn Beritin kyökkipiikana, jona tämä häntä selvästikin piti.

Aluksi Berit mökötti Urmakselle, mutta antautui muutamassa päivässä miehen hemmotellessa häntä uusilla vaatteilla ja koruilla. He viettivät yhteistä aikaa niin makuuhuoneessa kuin sen ulkopuolella Turussa, jonne he ajoivat päivittäin. Ewa, joka oli luvannut huolehtia sekä ruuasta että siivouksesta, oli kiitollinen; mitä enemmän he olivat poissa sitä parempi. Hän sai keskittyä lukemiseen, joka oli yksi hänen lempiharrastuksiaan, toisella sijalla oli valokuvaaminen. Urmas oli tuonut Saksasta uusinta mallia olevat taskukamerat Beritille ja Ewalle. Beritiä kuvaaminen ikävystytti, mutta Ewa tallensi innokkaana luontoa ja ihmisiä. Hän kehitti itse filminsä pimiössä, jonka Urmas teki huvilan kellariin.

Kesäkuun alku oli Kaarinassa aurinkoinen ja hyvin tuulinen, vasta kuun puolivälissä sää lämpeni, ja niin teki Ewakin, kun vierastalon aidan taakse rajanaapurin saunakamariin muutti raamikas Mauno Makkonen. Hän oli vähän yli nelikymppinen kansakoulun opettaja Itä-Suomesta. Mies oli tullut hakemaan meren ääreltä inspiraatiota esikoisromaaninsa kirjoittamiseen.

Ewa lumoutui miehen tummista sänkykamarisilmistä ja mies Ewan keittotaidosta sekä siitä, että tällä oli kyky kuunnella hänen luovia ajatuksiaan ja antaa oikeanlaista palautetta hänen kirjallisesta tuotannostaan. Kesän mittaan suhde syveni ja eteni pihapation pehmustetulta rottinkituoliilta vuoteeseen. Ewa vieritti kesäromanssistaan syyn veljelleen, jonka kuumaa lemmenteikkä hän tahtomattaan joutui todistamaan. Siinä ilmapiirissä menisi tolkkua keneltä tahansa.

Elokuussa Urmas vuokrasi kuudenkymmenenseitsemän neliön liikehuoneiston Turun keskustasta kaksikerroksisen puutalon kivijalasta avatakseen sinne vanhojen tavaroiden kauppapuodin. Ensi alkuun hän suunnitteli kauppaavansa astioita ja tauluja, kirjoja, koruja ja muuta pienirtaimistoa. Jos liike saa tuulta alleen, myyntisortimenttia voi kasvattaa kodeista ja kuolinpesistä kerätyillä huonekaluilla.

Urmas ja Berit remontoivat myymälää yhdessä Urmaksen liike-idealle soveltuvaksi. Urmas ilahtui Beritin innosta osallistua sisustustöihin. Ewakin oli mielissään nauttiessaan salaisesta ihastuksestaan salavien varjossa taloustöiden huvettua pariskunnan viipyessä Turussa iltamyöhään.

Wanhan Urmaksen avatessa ovensa syyskuussa liikkeen kalkitut seinäpinnat hohtivat niille ripustettujen posliinilautasten, taulujen, kullattujen kynttilälampettien ja hopeaesineiden takaa. Ewa aloitti innoissaan myyjättären pestin, vaikkakin raskain mielin haikaillen kotiseudulleen poistuneen Mauno Makkosen perään. Asiakkaiden palveleminen auttoi häntä sopeutumaan arkeen ja hyväksymään sen tosiseikan, ettei hänen suuri rakkautensa kuunaan palaisi.

Marraskuun lopussa Ewan vointi yllättäen huononi. Myös Urmas noteerasi hänen kalpeat poskensa. – Särkeekö jalkaasi? Ota viikko lomaa, olet rehkinyt liikaa, Urmas holhosi ja hommasi Ewalle sijaiseksi Turun Osuuskaupasta eläkkeelle jääneen leskirouvan – Viola Nymanin – joka hoitaisi liikettä Urmaksen ja Ewan ollessa estyneitä.

Ewa purjehti Tallinnaan ja meni lääkäriille, joka onnitteli Ewaa ja paljasti hilpeästi, ettei tämä ollut kuolemansairas vaan raskaana. Kuullessaan diagnoosin Ewa oli pyörtyä järkytyksestä ja häpeästä. Hän etsi tuota pikaa Mauno Makkosen kansakoulun osoitteen Ilomantsissa ja kirjoitti tälle kirjeen. Kun mies jätti vastaamatta, Ewa päätti antaa syntyvän lapsensa kasvatiksi Viroon yksityisesti, jotta hänen ei tarvitse julkistaa nimeään. Raskautensa hän salaisi niin pitkään kuin suinkin vain saattoi.

Viikkoa ennen joulua Urmas matkusti tapaamaan jälkikasvuun Viroon. Sillä hätävalheella hän pääsi viettämään yhteistä perhejoulua vaimonsa kanssa. Berit purki pettymystään kenelöpä muulle kuin Ewalle, joka oli purra kielensä puhki, ettei möllyttäisi ääneen, mitä hän tästä ajatteli. Hänen ainoa pakoipaikkansa oli myymälä, jonne Berit oli saanut porttikiellon. Urmas ei halunnut asiakkaiden karkaavan liikkeestä ostamatta mitään.

Maaliskuussa Berit kuulutti odottavansa lasta, laskettu aika olisi heinäkuun alussa. Keskenmenon pelossa hän oli pantanut tietoa kuukausien ajan. Sitä näyttää olevan liikkeellä, Ewa hymähti kuultuaan uutisen. Hänellä ei ollut ollut aavistustakaan kälynsä siunatusta tilasta, sillä sitä ei arvannut Beritin hoikalta uumalta sen enempää kuin hänen omaa raskauttaan pyylevyyteen taipuvalla vartalollaan. Hän oli pulskistunut vain muutaman kilon, mistä Urmas sai syyn kiusoitella. Kukaan ei missään vaiheessa epäillyt Ewan olevan pieniin päin.

Nyt Ewa ymmärsi paremmin Beritin mielialan vaihtelut ja jatkuvat lääkärikäynnit Turussa, jonne hän oli tätä kuskannut Urmaksen ollessa matkoilla. Raskauteensa vedoten Berit jätti

Tämä 1900- ja 2000-luvuille sijoittuva fiktiivinen kertomus vie lukijan Lounais-Suomeen Kaarinaan. Tarina alkaa, kun virolainen liikemies Urmas Kukk tuo 15.5.1929 vastaviihityn morsiamensa kauniiseen pitsihuvilaan Kuusistonsalmen rannalle. Vuosien varrella Osmanvillan kiinteistö kokoaa yhteen erilaisia ihmisiä, mutta myös erottaa heitä. Ihmissuhdekuvioissa vilahtelee syviä tunteita rakkaudesta vihaan eikä petokseltakaan välttää.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi